

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

In eos, qui in ecclesia nequiter se habent. cap. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

tus. In ecclesia quippe carni & sanguini domini communicamus, accedentes ad cœnaculum grande stratū, i. ad altare nomini eius consecratum, ut non nostro, quod exiguum est, sed Christi merito vitam consequamur æternam. In ecclesia deo preces offerimus, dicens domino: Domus mea domus orationis est. In ecclesia per baptismum renouamur, & encænia facimus dum nouum hominem induimur, qui secundum Christum natus est. In ecclesia peccatorum nobis vincula relaxantur. Hæc est enim stabulum illud, in quod homo a latronibus in via vulneratus, curandus infertur. In ecclesia laborantium, in cælo requiescebit, quibus dicuntur: Vos autem contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium. Ecclesia est ergo mulier partimens, quæ (ut in euangelio scriptum est) tristitiam habet, quia venit hora eius; cum autem pepererit puerum, iam non meminit pressuræ propter gaudium, quia natus est homo in mundum. Tristitia quidem afficitur, dum persecutiones tolerat, siue corporis, siue animi, sed cum ab imis ad superna se transfert, tanto perfunditur gaudio, ut præcedentis angustiæ prorsus obliuiscatur. Quia natus est homo in mundū, hoc est, quia filii ecclesiæ iam immortalitatis nativitate lætantur, translati de mundo isto corruptibili ad mundum incorruptionis, & de terreno habitaculo ad cælestē regnum. Cuius immensam & ineffabilem gloriam nunc in ecclesia laboribus occupata constituti, cogitatione commissimur, dum solennia sacra celebramus. Mariā imitando, quæ sedens ad pedes domini, sermonum eius dulcedine pascebatur, ut cum ipsa postea dicere possemus: Vidi dominum, & hæc dixit mihi.

In eos, qui in ecclesia nequiter se habent.

Cap. VII.

Caeterum meminisse debemus, illis in ecclesia non esse locum, qui terrenis intenti negotijs, corpus non animum in eam afferunt, ne tunc quidem vanis colloquijs & nugis inutilibus abstinen-

B

Lucæ: 19

Iohan. 10.

Lucæ: 10

Iohan. 16.

Lucæ: 10.

Iohan. 2.

Iohan. 18

Luc. 18

Luc. 16.

Mat. 11

tes, iocisq; & risu, cum a sacerdote diuina peraguntur. Sciant eos minus fortasse culpabiles fuisse, qui domini flagello electi fuerent de templo, dicentis: Nolite facere domum patris mei, domum negotiationis. Illi vero eam latronum speluncam faciunt, qui ineffrenatae libi dinis ardore, nulla loci aut sacrificiorum habita ratio ne, pudicitiae insidiantur alienae, vel oris nutu, vel oculorum nictu, vel impudenti aliquo verborum prolatu. Melius cum ihs ageretur, si nunquam domū dei adiissent, quam ut ingressi sic in ea, quasi in prostibulo, versari non dubitent. Deterius tamen adhuc peccant, qui ea mente illuc conueniunt, ut simpliciorum fidem perniciosis quæstionibus peruertant, zizania superiacentes, vbi satum est triticum. Hiscindunt tunicam domini inconsutilem, ecclesiæ turbantes unitatem, seq; ipsos depravato scripturarum sensu in errorem implicantes. Longe lese ab his faciat, qui matris ecclesiæ, cuius Christus sponsus est, filius esse desiderat.

De lege & euangelio, Cap. VIII.

Ecclesiæ vero sanctæ fortissimi parietes sunt lex & euangelium. Nihil enim (vt Apostolus ait) ad perfectum adduxit lex. Ille qui Christo domino legis præcepta se custodisse dixerat, audit vnum sibi adhuc decesse, vt bonis quæ habebat, in usus pauperum distractis, cœlestes diuitias parare sibi matureret. Hoc ergo legi deesse apparuit, vt terrenarum rerum cura contempta, cœlestibus tantum bonis comparandis inhiemus. Lex enim & prophetæ usq; ad Iohannem, q; illi præsentem tantummodo felicitatem obseruatoribus legis promittebant. Iohannes autem primus regnum cœlorum cœpit euangelizare. Atq; ideo dicitur, A diebus Iohannis usque nunc regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. Tunc enim primum vim intulimus cœlesti regno, cum pro nobis pugnante Christo, victus est ille, qui omnes ab Adam descen-